

Maskerade

Waar is hij nou? Schichtig laat Lola haar ogen door de schamel verlichte ruimte glijden. Net nog stond hij links van haar, maar nu lijkt hij spoorloos verdwenen. Haar lippen krullen zich tot een glimlach. Ze weet wat hij doet. Hij daagt haar uit, zoals iedere keer. Het spelletje dat hij met haar speelt, bevalt haar bovenmatig. Windt het haar op? Ze durft het niet te zeggen. Het voelt in elk geval prettig.

Geconcentreerd laat ze haar ogen langs de gemaskerde gezichten glijden, in de hoop het zijne ertussen te ontdekken. Onwillekeurig verbreedt haar lach zich tot een triomfantelijke grijns wanneer dat het geval is. Ongezien heeft hij zich weten te verplaatsen naar de bar, waar een groepje gasten in gesprek is met elkaar. Niet dat hij daar deel aan neemt. Hij spreekt immers met niemand. Althans, daar heeft ze hem nog niet op kunnen betrappen. Waarschijnlijk heeft hij zich bij hen geschaard om haar zoektocht te bemoeilijken. Maar zoals steeds vinden haar ogen de zijne, ongeacht het slechte licht of het grote gezelschap waarin ze zich bevinden. Iedere nacht weer neemt ze zich voor hem niet uit het oog te verliezen om vervolgens vast te stellen dat ze daarin wederom niet is geslaagd. *Nieuwe ronde, nieuwe kansen*, denkt Lola vastberaden en houdt zijn blik vast met de hare. *Dit keer ontsnap je me niet*, is de woordeloze boodschap die ze hem toezendt.

Zijn mondhoeken gaan omhoog. Lacht hij haar nou uit? Kan hij haar gedachten soms lezen? Dat zou haar niets verbazen. Niets aan deze man verbaast haar. De eerste keer dat ze in deze ruimte kwam, had ze zich verloren gevoeld tussen alle gemaskerde mensen. Net toen ze weg wilde gaan, was hij op het toneel verschenen. Hij was de enige met een Batman masker. Viel hij haar zo op omdat ze die week toevallig een film van deze stripheld had gezien? Of was het meer dan dat? Onmiddellijk registreerde ze zijn volle lippen en de krachtige kin eronder. Het zwarte polyester kon zijn scherpe kaaklijn niet verhullen. *Een sterke man*, ging het door haar heen. Op dat moment had hij haar aangekeken. Hoewel, gehypnotiseerd was een beter woord. Want zijn ogen hadden haar meteen gegrepen. Er lag een intensiteit in, een onpeilbare diepte waarin ze leek te verdrinken. De man straalde licht uit in de verder schemerige ruimte, waardoor alle andere aanwezigen leken te verschrompelen. Alleen hem zag ze en alleen hij was de reden dat ze gebleven was. Hij had geen enkele fysieke toenadering gezocht, geen woord met haar gesproken en toch had ze achteraf het gevoel gehad een intieme nacht met hem door te hebben gebracht. Sindsdien was ze iedere nacht teruggekeerd naar die vreemde uitgaansgelegenheid vol karikaturen. Al veertien keer op rij inmiddels. Geen één keer had hij haar teleurgesteld door niet op te komen dagen. Kennelijk was dit spelletje net zo verslavend voor hem als voor haar.

Haar ogen worden groot als hij zich losmaakt van de groep aan de bar en via de dansvloer in haar richting begint te bewegen. Gaat hij ineens de spelregels veranderen? Voor het eerst voelt ze een lichte kriebel in haar buik. Dan wordt ze plotseling uit balans gebracht door iemand die ruw tegen haar aan stoot. Een vrouw met een vlindermasker verontschuldigt zich met opgestoken handen, haar mond vertrokken tot een schreeuw die Lola's oren niet

bereikt. Iets aan de vrouw doet Lola aan iemand denken. Er komt echter geen beeld naar boven. Lola gunt zich geen tijd om de vlinderdame beter te bekijken en vestigt snel haar aandacht weer op de dansvloer.

Verdorie, hij is weg...

Tegelijkertijd begint er een sirene te loeien. Getergd bedekt Lola haar oren, maar het geluid gaat dwars door haar handen heen. De ruimte begint te vervagen.

Nee!, denkt Lola en begint fanatiek in haar handen te wrijven. De vorige keren had het gewerkt, maar toen was het midden in de nacht geweest. Nu is het ochtend en hoe hard ze ook wrijft, het richt niets uit. Met een zucht opent ze haar ogen en drukt haar wekker uit. De felrode cijfers zijn onverbiddeijk. Het is 07.00 uur. Tijd om op te staan.

Anderhalf uur later begroet Lola de receptioniste van Low-Go, de ontwerpstudio waar ze sinds anderhalf jaar werkt.

‘Jij ook goedemorgen, Lola, lekker geslapen?’ reageert Sanne terwijl ze suggestief haar perfect geëpileerde wenkbrauwen op en neer beweegt.

Lola probeert niet te veel te staren naar Sanne’s panterblouse dat een decolleté heeft dat de grenzen van de fatsoensnormen tart. De rest van haar outfit wordt verhuld door het schot van de balie, maar zonder te kijken, weet Lola al dat het een strakke rok is die tot ver boven haar knieën valt. Dat is immers de outfit die ze iedere dag draagt. Gezien het aantal verschillende kleuren en prints dat Lola ondertussen al voorbij heeft zien komen, is het niet gek dat Sanne minimaal de helft van haar appartement permanent in gebruik heeft als inloopkast. Hoewel Lola haar inmiddels als een vriendin beschouwt, hadden ze een moeilijke start gekend. De conflicterende kledingmix van classy en ordinair waarin Sanne zich hult en de uitdagende manier waarop ze zich presenteert, had Lola in eerste instantie afgestoten. Hoewel Lola haar ontegenzeggelijk knap vond en ze haar werk kennelijk goed deed, had ze zelf een ander visitekaartje voor het bedrijf gekozen. Haar mening over de in de regel goedgebekte blondine had ze echter bijgesteld toen ze haar op een ochtend huilend op het damestoilet had aangetroffen. Ze was haar weerzin spontaan vergeten en had Sanne getroost. Daarop had Sanne haar in vertrouwen over haar roerige verleden verteld dat ze, ondanks alle pogingen, maar niet definitief van zich af kon schudden. Na het aanhoren van haar relaas, kon Lola alleen maar bewondering opbrengen voor de vrouw die ze eerder nog had veroordeeld. Ze wist in alle eerlijkheid niet of zij over zoveel veerkracht zou beschikken, als zij hetzelfde had meegemaakt als Sanne. Niet voor de eerste keer telde Lola haar zegeningen met haar stabiele ouders en de veilige omgeving waarin ze was opgegroeid.

‘En... heb je hem vannacht weer gezien?’ Sanne doet geen enkele poging haar nieuwsgierigheid te verbergen. Sinds Lola haar verteld heeft over de vreemde dromen die iedere nacht terugkomen, vraagt Sanne er elke ochtend naar.

Lola buigt zich dicht naar Sanne toe en zegt op zachte toon: ‘Hij was er weer en dit keer kwam hij zelfs naar me toe.’

‘WAT???’ schreeuwt Sanne, waarop Lola geschrokken achter zich kijkt.

‘Joh, relax, er staat niemand, vertel verder,’ eist Sanne met een sensatiebelust gezicht. ‘Wat gebeurde er?’ De telefoon gaat, maar Sanne negeert het geluid en blijft Lola strak aankijken.

‘Niks, helaas...,’ zegt Lola als ze doorkrijgt dat Sanne de beller pas te woord zal staan als haar nieuwsgierigheid bevredigd is. ‘Iemand liep tegen me aan en toen ik weer naar de dansvloer keek, was hij verdwenen. Het gekke is dat ik voor het eerst wat meer leek te voelen dan in de andere dromen.’

‘Als in...?’

‘Als in een tintelend gevoel in mijn buik,’ bekennt Lola met het schaamrood op haar wangen. Als Sanne hard begint te lachen, weet ze helemaal niet meer waar ze moet kijken.

‘Lieverd toch, het siert je dat je zo weinig ervaring hebt, maar het is echt heel normaal om het warm te krijgen van een lekkere vent die op je af komt,’ hikt Sanne.

‘Dat weet ik heus wel, zo’n groentje ben ik nou ook weer niet,’ verdedigt Lola zich. ‘Maar in mijn dromen heb ik nog nooit zoiets... echts gevoeld.’

‘Lekker toch,’ zegt Sanne met een vette knipoog en besluit dan toch de aanhoudende beller te belonen voor zijn of haar geduld. ‘Low-Go, goedemorgen!’, meldt ze zich vrolijk.

Lola wuift ter afscheid en loopt naar haar werkkamer. Omdat ze het eerste jaar zoveel klanten heeft binnengehaald mocht ze zes maanden geleden haar flexplek inruilen voor een eigen kantoorruimte. Waar ze heel blij mee is, want ze gedijt niet zo in grote groepen. Vanwege de groeiende orderportefeuille kon personeelsuitbreiding niet uitblijven. Maar twintig man die de hele dag met elkaar en aan de telefoon lopen te kakelen, is iets te veel van het goede voor Lola. Dat de kamer in de verste uithoek van het bedrijf gelegen is, dat er geen ramen in zitten en dat de afmetingen eerder aan een ruime opbergkast dan aan een werkruimte doen denken, doet niets af aan de vreugde dat ze zich kan afzonderen.

Nadat ze haar computer heeft opgestart, opent ze haar mailbox. In hoog tempo loopt de teller van de nieuw ingekomen mailtjes op om uiteindelijk te blijven steken bij 34. *Kan er geen wet komen die werken in het weekend verbiedt*, klaagt ze inwendig. Vijftien minuten later heeft ze nog steeds niets uitgevoerd. Sinds ze zo actief droomt, is het belabberd gesteld met haar concentratievermogen. Ook is ze ontzettend moe. En dat terwijl ze iedere nacht minstens acht uur slaapt. Soms gaat ze zelfs extra vroeg naar bed, om zo nog langer plezier te hebben van haar nachtelijke avonturen.

De ochtend sleept zich voort. Lola doet veel minder dat ze zich had voorgenomen. Stipt om 12.30 uur zet ze haar computer op stand-by en loopt naar de balie.

‘Ga je mee lunchen?’, vraagt ze aan Sanne. Het jonge meisje dat een paar weken geleden is aangenomen als manusje van alles en onder andere is ingewerkt om Sanne tijdens de pauzes te kunnen vervangen, staat al te popelen om achter de balie plaats te nemen.

Sanne toetst nog snel wat in het systeem voor ze van haar stoel wipt. ‘Klaar!’

Als ze achter de balie vandaan komt, kijkt Lola vol verwondering naar de rok die Sanne die maandag draagt. Geen enkele vrouw zou het in haar hoofd halen om een zebraprint met

een panterdessin te combineren, maar op de een of andere manier komt Sanne ermee weg. Sterker nog, het staat haar beeldig.

‘Gewaagd, maar mooi,’ complimenteert ze haar collega annex vriendin.

‘Dank je, ik dacht, ik doe eens wild vandaag,’ grapt Sanne gevat, waarop Lola het uitproest.

Als ze even later hun maaltijdsalade zitten te verorberen, vertelt Lola tot in detail wat er die nacht in haar droom is gebeurd. Ze houdt acuut haar mond als Loïs, die al sinds jaar en dag op de afdeling personeelszaken werkt, zich bij hen voegt.

‘Bezwaar als ik bij jullie kom zitten?’, vraagt ze voor de vorm, want haar dienblad staat al op de tafel en zonder op een antwoord te wachten, neemt ze plaats op de stoel naast Lola. ‘Waar hebben jullie het over?’

‘Over lucide dromen,’ zegt Sanne spontaan, waarop Lola haar verwijtend aankijkt. Ze wil helemaal niet dat anderen weten wat en hoe zij droomt.

Sanne, die Lola’s gezicht ziet betrekken, probeert de schade te beperken. ‘Ik heb er laatst een artikel over gelezen, reuze interessant,’ verzint ze zonder blikken of blozen.

‘Oh, ja? Wat zijn lucide dromen eigenlijk?’

‘Dan beseft je dat je droomt en je kan die dromen zelf sturen,’ reproduceert Sanne de uitleg die Lola haar eerder heeft gegeven.

‘Ik droom nooit,’ zegt Loïs nuchter en daarmee is het onderwerp afgedaan, tot opluchting van Lola die zich steeds ongemakkelijker begint te voelen.

Een half uur later staat Sanne op. ‘Ik ga gauw terug naar de balie, voor dat nieuwe grietje zich onmisbaar weet te maken. Ik heb het gevoel dat ze op mijn functie aast.’ Bij wijze van grap kromt ze haar vingers en beweegt haar hand van boven naar beneden als een kat die flink uithaalt. Loïs denkt dat Sanne een grapje maakt en lacht hartelijk maar Lola weet wel beter. Als het moet zal Sanne haar positie met hand en tand verdedigen.

Die avond poetst Lola al vroeg haar tanden. Niet alleen is ze bekaft maar ook kan ze niet wachten tot ze de geheimzinnige man tot wie ze zich zo aangetrokken voelt weer ziet. Ze trekt haar slaapshirt over haar hoofd, duikt onder haar dekbed en gaat languit liggen op haar zachte matras. Ondertussen maakt ze haar hoofd leeg. Rustig in- en uitademend laat ze alle gedachtes los. Zodra ze de ontspanning voelt indalen, doet ze de lamp op haar nachtkastje uit. Na haar eerste ervaring met lucide dromen had ze het internet afgestruind. Daar vond ze onder andere bruikbare tips om het proces van lucide dromen te stimuleren. Op een You Tube filmpje werd gezegd dat ze net moest doen of ze door de matras heen zakte. Dat bleek een gouden tip, want sinds ze die toepast, is ze binnen no time in de ruimte waar ze wil zijn. Ook dit keer weer...

Lola kijkt in de spiegel die aan de wand achter haar hangt. *Geen reflectie*, stelt ze tevreden vast. Ze knijpt in haar bovenarm. Geen pijn. Meer bevestiging heeft ze niet nodig, ze

droomt. Ze scant de ruimte. Waar is hij? Daar! Slechts een flits, dan is hij alweer uit haar gezichtsveld verdwenen. Het spel is begonnen...

De opzweepende latinomuziek zorgt dat de dansvloer al helemaal vol staat. Werd er de vorige keren ook muziek gedraaid? Lola zou het niet kunnen zeggen. Ze kijkt geamuseerd naar de hossende, gemaskerde menigte. Draken, vampiers en vlinders dansen met skeletten, clowns en allerlei beroemdheden. Als op afspraak beginnen ze zich opeens naar de rand van de dansvloer te bewegen, hun blikken gericht op het midden van de dansvloer. Lola komt naderbij en maakt zich lang om een glimp op te kunnen vangen van wat het ook is waar ze naar kijken. Haar mond valt open als ze ziet wat er gaande is. Een danskoppel voert een ingewikkelde, vurige tango uit. Als Lola de maskers ziet die het stel draagt, schiet ze in de lach. Donald Trump trekt met veel gevoel voor drama Michelle Obama naar zich toe en zwiert haar vervolgens over zijn heup. Het contrast tussen de personen die ze vertegenwoordigen en de passie die ze tentoonspreiden vergroot het surrealistische effect van het moment.

Natuurlijk is het surrealistisch, je droomt, brengt Lola zichzelf in herinnering. *Maar zo voelt het niet,* denkt ze er meteen achteraan. Nog meer dan anders voelt het alsof ze dit echt allemaal meemaakt.

‘Erg fraai, vind je niet?’ klinkt het fluisterzacht in haar oor. Terstond krijgt ze kippenvel. Zonder achterom te kijken weet ze al aan wie die woorden toebehoren: de mysterieuze man. Langzaam draait ze zich om. Zijn zwarte ogen haken in de hare. Haar hart mist een slag. De rillingen lopen over haar rug. Van dichtbij straalt hij nog meer kracht uit dan van een afstand. Gebiologeerd staart ze naar zijn gezicht. Het deel van zijn neus dat onder zijn Batman masker uitsteekt is prachtig gevormd, niet te breed, niet te smal. *Is dan alles aan die man perfect? Ja,* denkt ze als hij zijn tanden bloot lacht. Zijn gebit is prachtig. Geen tand staat scheef. Zijn adem ruikt fris. *Kan ik in mijn dromen nu ook al ruiken?,* gaat het onwillekeurig door haar heen.

Hij buigt zich opnieuw naar haar toe. ‘Wil je met me dansen?’

De zijdezachte woorden strelen haar oor, brengen haar in vervoering en bezorgen haar weke knieën.

Ze knikt ademloos. Als hij haar hand pakt, begint haar huid te tintelen. Niet alleen op de plek waar hij haar aanraakt, maar overal. Haar hele lichaam staat in vuur en vlam. Hij trekt haar met zich mee. Willoos laat ze zich leiden. Als ze langs hem heen naar voren kijkt, ziet ze dat iedereen voor hen opzij gaat. Op één iemand na, die de route blokkeert. Ondanks de roes waarin Lola verkeert, merkt ze meteen op dat het de vrouw is die de nacht ervoor tegen haar aan botste. Haar metgezel remt niet af en geeft de vrouw met een felle hoofdbeweging te kennen dat ze opzij moet gaan. Die lijkt even te aarzelen, maar besluit dan toch te gehoorzamen.

Lola en de man lopen net zo lang door tot er niemand meer in hun buurt is. Hij neemt haar in zijn armen en begint soepel op de muziek te bewegen. Ze volgt automatisch. Haar rechterhand legt ze op zijn linker bovenarm. Ze schrikt bijna van de hardheid ervan. Alsof de man uit graniet is gebouwd. Dan voelt ze zijn spieren onder de stof van zijn mouwen rollen

en sluit ze genietend haar ogen. Het bewijs dat hij van vlees en bloed is. *Hoezo van vlees en bloed?*, klinkt een stem in haar hoofd. *Vergeet niet dat je droomt. Deze man bestaat helemaal niet.*

Zodra ze die gedachte toelaat, laat de man haar los. Als ze haar ogen opendoet, ziet ze de ruimte vervagen.

Nee, nog niet, ik wil blijven! Wanhopig begint ze in haar handen te wrijven. Niet lang daarna is haar beeld weer scherp. Maar de man is weg. Een diep gevoel van teleurstelling overspoelt haar. Weer zo'n hevige emotie waar ze niet op berekend is. Getergd slaat ze haar handen voor haar ogen. Als ze haar handen weghaalt, is ze niet langer meer in de uitgaansgelegenheid, maar ligt ze in haar bed. Een blik opzij leert haar dat ze nog maar een uur geslapen heeft. Hoopvol sluit ze opnieuw haar ogen en wacht tot de droombeelden opnieuw tot leven komen.

'Nu heb ik het al een paar nachten achter elkaar geprobeerd, maar mij lukt het niet,' zegt Sanne de volgende dag tijdens hun lunchpauze. Ze kijkt er sip bij. 'Wat jij meemaakt, wil ik ook,' verzucht ze.

'Het is inderdaad heerlijk en spannend, maar ook vermoeiend.' Lola wrijft over haar rode ogen.

'Misschien heb je een bril nodig,' oppert Sanne.

Daar heeft Lola ook al aan gedacht, maar drie weken geleden was er nog niets aan de hand. En ofschoon ze er niet aan moet denken dat er een einde komt aan haar nachtelijke avonturen, begint ze wel terug te verlangen naar hoe ze zich voelde, voor dit allemaal speelde. Kunnen dromen zoveel invloed hebben op je conditie? Ze kan het zich niet voorstellen.

'Je zult wel een griepje onder de leden hebben. Er hebben zich vanochtend al vier medewerkers ziek gemeld,' weet Sanne te vertellen.

'Wellicht... Maar ik hoop het niet, want ik loop al achter.' Ook deze ochtend is er bar weinig uit haar handen gekomen. Het aantal mails waar ze nog op moet reageren, baart haar zorgen. Er zitten ook twee nieuwe aanvragen tussen, heeft ze in de gauwigheid gezien. De moed zakt haar in de schoenen als ze denkt aan al het werk dat erbij komt. Een paar weken geleden nog leidde iedere nieuwe opdracht tot euforie, nu bezorgt het geluid van een inkomende mail haar al stress. Eigenlijk komt het erop neer dat ze zich 's nachts beter voelt dan overdag.

'Dat is toch absurd,' zegt ze nadat ze die gedachte met Sanne heeft gedeeld.

'Maar wel te verklaren als je ziek wordt. En mocht dat gebeuren, heeft dat toch ook zijn voordelen?'

Lola kijkt haar collega niet begrijpend aan.

'Dan kun je tenminste dag en nacht over die sexy man van je dromen,' verklaart Sanne zich met een vette grijns nader.

'We zullen zien,' zegt Lola vaag. Eigenlijk heeft ze niet zoveel zin om er op door te gaan. Het vervolg van de nacht heeft niet gebracht waar ze op hoopte. Het was haar wel gelukt

om terug te keren naar de bar, maar de man met het Batman masker had zich niet meer laten zien. Zoveel controle heeft ze dus kennelijk ook weer niet op het verloop van haar dromen. Het voelt alsof ze gestraft is voor die ene negatieve gedachte. Zodra ze zijn bestaan had ontkend, was er een bruto einde gekomen aan hun samenzijn. *Dat moet ik de volgende keer dus voorkomen*, prent ze zichzelf in, waarna ze het gesprek op een ander onderwerp brengt. Hoewel Sanne haar verhalen nog steeds serieus lijkt te nemen, is Lola bang dat haar geloofwaardigheid binnenkort de houdbaarheidsdatum overschrijdt. En terecht. Had ze dit niet zelf meegemaakt en het een ander horen vertellen, zou ze diegene waarschijnlijk voor gek hebben verklaard.

Die nacht speelt dezelfde scene zich af. Zodra de tangomuziek wordt ingezet, maakt de menigte op de dansvloer ruimte voor het bijzondere koppel. Lola's hart bonst wild, in afwachting van zijn komst. Dan realiseert ze zich dat ze kan proberen om haar droom te sturen. Ze visualiseert dat hij haar vanaf de achterkant nadert. Hij stopt, vlak achter haar rug. Hoewel hij haar niet aanraakt, voelt ze zijn aanwezigheid in heel haar wezen. Plotseling voelt ze zijn vingers zich in de hare verstrengelen. Pas als ze de lucht uit haar longen laat ontsnappen, merkt ze dat ze al die tijd haar adem heeft ingehouden. Hij trekt haar weer met zich mee. Dit keer loopt hij naar links en koerst recht op een deur af. Wil hij naar buiten? Dat is nieuw voor haar. Nog geen één keer sinds ze hiervan droomt, heeft ze de ruimte verlaten. Een onprettig gevoel verankert zich in haar onderbuik. *Wil ze dit wel?* Niet voor het eerst twijfelt ze of zij wel aan het roer van deze droom staat. Resoluut onderdrukt ze die gedachte. Want ofschoon ze niet helemaal op haar gemak is, is ze niet bereid om al afscheid te nemen van deze man. Dus stopt ze alle piekergedachten en laat zich meevoeren.

Bij de deur staat de gevliinderde dame. Ze opent de deur en doet hen met een sierlijk gebaar uitgeleide. *Wie is die vrouw? Is ze ontsproten aan mijn brein? Waarom hangt ze steeds bij ons rond? En waarom bezorgt die vrouw me de kriebels?* Lola overweegt om het vlindermasker van het gezicht van de vrouw te trekken maar voor ze daar kans toe krijgt, is de vrouw alweer verdwenen.

Enmaal door het gat van de deur, komen ze terecht in een lange hal. Aan de plafonds hangen TL balken die de donkerte op zouden moeten heffen, ware het niet dat de meeste kapot zijn. Degene die het wel doen, flikkeren vervaarlijk. Het is slechts een kwestie van tijd voor ook die hun laatste adem uitblazen. Dat idee jaagt Lola angst aan. Ze voelt zich niet veilig. Instinctief houdt ze haar pas in. Als de gemaskerde man haar aarzeling bespeurt, stopt hij en draait zich naar haar om.

'Vertrouw me.' Het klinkt niet als een geruststelling, eerder als een bevel. Zonder haar reactie af te wachten, loopt hij verder, Lola achter zich aan trekkend. Het duurt een paar tellen voor ze zeker weet: *dit wil ik niet*. Ze weigert nog één stap te zetten. Haar hand schiet uit de zijne als hij verder loopt.

Hij houdt abrupt halt, draait zich opnieuw naar haar om en kijkt haar doordringend aan. Hadden zijn ogen de vorige keer nog zwart geleden, nu ziet ze dat ze bruin zijn. Als ze beter kijkt, wat met het beperkte licht nog niet meevalt, valt haar mond open van verbazing. In

zijn ogen brandt een vuur. Niet spreekwoordelijk, maar letterlijk! Rode, gele en oranje vlammen vullen zijn irissen. Lola voelt dat ze beter niet kan kijken maar het lukt haar niet om haar blik af te wenden. De flakkerende vlammen hebben een zuigende werking. Als ze nog maar een paar centimeter van zijn zwarte masker is verwijderd, neemt een enorme hitte bezit van haar. De vlammen likken aan haar, verschroeien haar. Zonder dat ze hier controle op heeft, openen haar lippen zich, klaar om die van hem te verwelkomen.

Een deur die hard wordt dichtgesmeten maakt een bruusk einde aan de betovering. Een ijselijke kreet doet Lola's bloed stollen. *Wat is dit? Ik moet hier weg. Nu!*

De man ziet dat ze er vandoor wil gaan en doet een uitval naar haar. Bijna heeft hij haar hand te pakken maar ze is hem te snel af. Ze rent en rent...

Word wakker, roept ze, maar haar stem produceert geen enkel geluid. Tegelijkertijd merkt ze dat ze steeds langzamer gaat lopen. Hoewel ze haar stinkende best doet om vooruit te komen, lijkt het of ze in drijfzand loopt. Trager en trager gaat het, tot ze zowat stilstaat. Nogmaals probeert ze te schreeuwen, maar ook nu brengt haar keel alleen maar stilte voort. In paniek kijkt ze achterom. Zit hij achter haar aan? *Shit, ik zie niks!* Haar blik wordt vertroebeld door tranen die haar ogen vullen, maar als ze ze weg wil wrijven, blijken zowel haar ogen als haar wangen kurkdroog. Opeens valt het haar op dat er nog amper licht is. Slechts één TL balk knipoogt nog naar haar, spot met haar. *Ik zie, ik zie wat jij niet ziet, en het is...* een laatste stuiptrekking... *zwart!*

Als een katapult schiet ze overeind. De schreeuw waarmee ze zichzelf heeft gewekt, hangt nog als een echo in haar slaapkamer. Haar hart springt op en neer als een wild paard dat weigert om getemd te worden. Haar ademhaling is jachtig, haar ogen flitsen door de ruimte, om ten slotte te blijven hangen bij de felrode cijfers van haar wekker. Betekenden die eerst nog het onwelkome einde van haar dromen, nu brengen ze louter verlossing. Haar hart komt enigszins tot bedaren als ze beseft dat ze veilig in haar bed ligt. Dit is de ergste nachtmerrie die ze ooit heeft gehad. Opnieuw lopen haar ogen vol tranen. Bang dat ze weer niks zal voelen, brengt ze voorzichtig haar vingers naar haar wangen. Haar opluchting is groot als ze haar traanvocht voelt. Ze is echt wakker. En dan begint ze onbedaarlijk te huilen...

Die ochtend slaapt Lola zich naar kantoor. Even heeft ze overwogen om zich ziek te melden maar als ze thuis blijft, vreest ze dat ze in slaap valt. Hoe dat dan vanavond moet, weet ze niet, maar dat ziet ze dan wel. Voorlopig wil ze wakker zien te blijven. Na de gruwelijke nachtmerrie is ze uit bed gegaan en heeft ze een kan sterke koffie gezet. Drie espresso's moesten voorkomen dat haar nachtmerrie een herhaling, of erger nog, een vervolg kreeg. Met als resultaat dat ze nu maar amper op haar benen kan staan.

Ze had gehoopt dat de afleiding van het werk haar goed zou doen. Ondertussen weet ze wel beter. Het lukt haar niet om zich te concentreren. Nog meer cafeïne erin pompen durft ze niet, want haar hart slaat al steeds over. Ze ziet er ook niet uit. Haar gezicht heeft een ziekelijke, wasbleke kleur, haar oogwit lijkt chronisch rood en de bovenkant van haar neus wordt aan weerszijden geflankeerd door flinke blauwe halve manen. Door de manier

waarop Sanne haar aangekeken had toen ze binnenkwam, weet ze dat het ook haar opgevallen was, maar Lola had zich geen tijd gegund om met haar te praten en was linea recta naar haar kantoortje gelopen, bang om wederom in huilen uit te barsten.

Ze is voor de derde keer hetzelfde bericht aan het lezen als de deur wordt geopend en Jurgen binnenstapt. Hij is de senior accountmanager die haar heeft aangenomen. 'Ik zag meteen dat jij een goeie was,' had hij gezegd zodra de eerste kwartaalcijfers na haar indiensttreding bekend waren. Haar naam stond meteen al in de top vijf van best presterende designers. Natuurlijk was het haar niet ontgaan dat hij eerder zichzelf een schouderklopje gaf vanwege zijn bewezen goede zakelijke instinct dan dat hij nou zo trots op haar was, maar ze was ambitieus genoeg om daar overheen te stappen.

Getuige de ernstige blik waarmee hij haar nu aankijkt, weet ze echter zeker dat ze dit keer geen complimentjes hoeft te verwachten.

'We moeten praten. Je hebt twee deadlines overschreden en je beantwoordt mijn mails niet,' bevestigt hij haar vrees. 'Dat ben ik niet van je gewend. Wat is er aan de hand?'

Lola bijt op haar lip om te voorkomen dat ze een potje gaat zitten janken. Intuïtief weet ze dat hij daar niet gevoelig voor is. 'Ik voel me beroerd maar juist vanwege het vele werk, wil ik me liever niet ziekmelden,' probeert ze zichzelf vrij te pleiten. Bang dat de tranen alsnog komen, blijft ze strak naar haar toetsenbord kijken.

'Dat waardeer ik,' klinkt het iets milder. 'Maar geef dat dan aan. Dan weet ik wat ik wel en niet kan verwachten. Communiceren is wel het minste wat je kunt doen.' Dat laatste komt er weer een stuk venijniger uit.

Lola knikt schuldbewust. Hij heeft een punt. 'Ik zal erop letten,' piept ze en weet dan de moed te vinden om zijn kritische blik te trotseren.

'Fijn. Ik heb alle vertrouwen in je.'

Dat is niet zo, realiseert Lola zich maar al te goed. Jurgen vertrouwt namelijk niemand. Hij gebruikt mensen, spant ze voor zijn karretje en laat ze net zo gemakkelijk weer vallen als ze geen nut meer dienen. Bij het sollicitatiegesprek had ze al direct door dat Jurgen een egoïstische eikel is, maar ze wilde zo graag bij Low-Go werken dat ze zijn hufterige karakter op de koop toenam en een gat in de lucht sprong toen hij haar de kans bood om zich te bewijzen. Ze had hem niet teleurgesteld. Tot nu...

Ze wacht een paar minuten voor ze zich naar het toilet begeeft om zich op te knappen. Straks gaat iedereen nog vragen wat er met haar aan de hand is. Helaas heeft ze vanochtend, in haar warrige gemoedstoestand, de verkeerde tas mee gegrist. De tas waarin haar make-up en handspiegeltje zitten, staat nog thuis.

Ze loopt langs de balie en is opgelucht als Sanne telefonisch in gesprek blijkt te zijn. Snel schiet ze het damestoilet in. In de spiegel herkent ze nauwelijks het grauwe gezicht dat haar aanstaart. *Ben ik dat?*

Ze zet de kraan open en wacht tot de straal ijskoud is, voor ze het water in haar gezicht plenst. Precies op dat moment komt Sanne binnen.

'Gaat het wel?,' vraagt ze bezorgd.

Dat is genoeg om Lola te laten breken.

Sanne trekt haar naar zich toe en slaat haar armen om haar heen. Als Lola gekalmeerd is, herhaalt ze haar vraag.

‘Ik verlies alle grip,’ snikt Lola.

‘Hoe bedoel je?’

Met een bibberstemmetje doet Lola verslag van de nachtmerrie en het vervelende gesprek met Jurgen. ‘Het lukt me niet meer om me te concentreren en ik val om van vermoeidheid,’ snuft ze.

‘Dat kan natuurlijk nooit de bedoeling zijn,’ reageert Sanne resoluut. ‘Maar hoe stop je met lucide dromen?’

Lola haalt haar schouders op. ‘Als ik dat wist...’

‘Misschien moet je de confrontatie met die nep Batman dan toch maar aangaan. Oefen vandaag een aantal keren het gesprek dat je deze nacht met hem wilt hebben, zeg dat hij moet opvliegen en dat jij beslist wat er in je droom gebeurt. Want het lijkt er sterk op dat hij de regie overneemt. En dat kan nooit de bedoeling zijn, toch?’

Zoals Sanne het zegt, klinkt het zo simpel. Zou het echt zo gemakkelijk zijn? Bij het vooruitzicht dat er aan deze toestand een einde komt, begint de energie spontaan weer te stromen. *Hoe is het mogelijk*, denkt Lola. *Gisteren nog kon ik niet wachten tot ik hem weer zou zien en nu moet ik er niet aan denken om hem nog een keer te ontmoeten.*

Ze huivert als haar gedachtes weer afglijden naar de nachtmerrie. In zijn ogen had ze de hel gezien. En de afgrijselijke kreet die ze had gehoord, leek wel afkomstig van iemand die levend verbrandde.

‘Als ik kon, bleef ik vannacht bij je slapen, maar ik moet op mijn neefje passen. Mijn zus gaat weer eens de hort op.’

Lola weet dat Sanne er een hekel aan heeft dat haar losbandige zus, die op haar zestiende al zwanger is geraakt, haar neefje bij onverschillig wie dropt als ze het op haar heupen krijgt en dus schiet ze vaak te hulp. Hoewel Sanne zelf absoluut geen heilige is, zal ze het totaal anders aanpakken als ze zelf een kind krijgt, heeft ze meermalen aangegeven.

‘Het geeft niet, dit moet ik toch alleen doen,’ stelt ze Sanne gerust.

Sanne knikt. ‘Kan ik je nu alleen laten? Dat nieuwe tutje zit even aan de balie en ik heb liever niet dat anderen al te zeer aan dat beeld wennen.’

Dat lijkt Lola sterk, want het meisje, ze kan even niet op haar naam komen, is nogal onopvallend. En dat kan je van Sanne niet zeggen. Ze bespaart zich de moeite om haar vriendin tegen te spreken. Als die eenmaal een mening heeft gevormd, blijft ze daarbij.

‘Tuurlijk,’ zegt ze daarom. ‘Ga maar. En bedankt voor het advies.’ Ze slaagt er zelfs in om een halve glimlach te produceren.

Voor Lola zelf ook het toilet verlaat, kijkt ze nog gauw in de spiegel. Haar gezicht heeft iets meer kleur, stelt ze tevreden vast.

Die middag probeert ze zoveel mogelijk de achterstand die ze heeft opgelopen in te halen. Als iedereen al lang naar huis is, zit ze nog steeds te werken. Tot ze bijna achter haar

computer in slaap valt. Haar lichaam kan niet meer. Thuis zet ze de TV aan en zapt van zender naar zender om zo lang mogelijk wakker te blijven. Want hoewel ze vastbesloten is om de confrontatie aan te gaan met de mysterieuze man, ziet ze er toch tegenop. Al haar pogingen ten spijt, begint ze steeds meer te knikkebollen en rond 01.00 uur zegeviert de slaap.

Dit keer is geen voorspel. Hij loopt meteen doelgericht op haar af. Automatisch deinst ze achteruit, maar herinnert zich dan haar voornemen om zelf het script voor deze droom te schrijven en dwingt zichzelf te blijven staan. Mentaal wapent ze zich tegen zijn intense blik. Verwonderd constateert ze even later dat de vlammen uit zijn irissen zijn verdwenen en dat ze dit keer felgroen zijn.

‘Wees niet bang,’ fluistert hij haar toe. ‘Kom met me mee.’

Even aarzelt ze. Want waar blijft de zoete belofte dat haar niets zal overkomen? Maar als hij geduldig blijft wachten, besluit ze toch gehoor te geven aan zijn verzoek. Of is het een eis? *Het maakt niet uit, jij hebt de controle*, prent ze zichzelf in.

Blijkbaar voelt hij aan dat hij beter geen druk kan uitoefenen, want hij gaat haar voor naar de deur zonder haar aan te raken. Wederom houdt de gevulde vrouw de toegang voor hen open. Lola bestudeert haar mond en weet dat ze die eerder heeft gezien, maar waar? Ze zet zich schrap om het donker te verwelkomen, maar tot haar verrassing baadt de hal in het licht. Daardoor lijkt het minder spookachtig, maar alsnog hangt er een verstikkende spanning in de lucht. Lola merkt het aan haar ademhaling die met horten en stoten gaat.

Midden in de hal stopt hij. Lola doet hetzelfde, op veilige afstand van hem. Als hij ziet dat hij haar angst inboezemt, schudt hij spijtig met zijn hoofd. Hij lacht naar haar, vriendelijk. Met een zacht wenkend gebaar verleidt hij haar om dichterbij te komen. Het kost haar al haar zelfbeheersing om te blijven staan. En dan voelt ze dat ze alsnog de strijd verliest. Haar lichaam wordt automatisch naar hem toe getrokken. Bij iedere stap die ze zet, krijgt ze het benauwder. En toch loopt ze verder, dichterbij en dichterbij naar de man die haar letterlijk de adem beneemt. Pas wanneer ze pal voor hem staat, houdt ze stil. Zijn lach verbreedt zich, triomfeert. Ze voelt, wéét dat het de verkeerde kant opgaat, maar het is al te laat. Als bevroren wacht ze op wat er komen gaat. De mysterieuze man brengt zijn hand naar zijn masker en begint het omhoog te trekken. Centimeter voor centimeter worden de trekken van zijn gelaat zichtbaar. *Hij is echt perfect*, flitst het door haar heen, als zijn prachtige, hoekige jukbeenderen en zijn dikke haardos tevoorschijn komen.

Ze heeft het nog niet gedacht of zijn gezicht begint te veranderen. Zijn irissen vullen zich met vlammen, zijn lach vertrekt zich tot een wrede grimas. Tussen zijn geopende lippen blinken puntige tanden als dodelijke wapens en zijn huidskleur krijgt een vuurrode kleur. Lola staart in afgrijzen naar de transformatie die zich voor haar neus voltrekt. Haar ogen puilen uit als ze opeens de hoorns aan de zijkant van zijn hoofd gewaarwordt. *Vandaar het Batman masker*, dringt het ondanks haar verlamming tot haar door.

Haar ademhaling stokt als hij zijn hand, die nu meer weg heeft van een klauw, naar haar gezicht brengt. *Hij gaat me aanraken. En dan is het gebeurd*, weet ze instinctief.

Haar lichaam schokt als er een keiharde knal klinkt. Het is hetzelfde geluid als in de nacht ervoor. Haar ogen flitsen naar de man tegenover haar die zelf ook even van zijn *à propos* lijkt te zijn. Het is net genoeg om de ergste nevel in haar brein te doen oplossen. Ze graait in haar vestzak, haalt een zakmes tevoorschijn, knipt het open en stoot naar voren. Ze voelt amper weerstand als het lemmet diep in zijn hart dringt. Zijn schreeuw die volgt, gaat door merg en been, net als de schreeuw van de vorige nacht. Hij zakt op de grond, die spontaan in brand vliegt.

Hoe kan dat nou, het is beton!

‘Ik droom, ik droom,’ roept ze hardop, in een poging wakker te worden. Als de situatie niet verandert, zet Lola het toch maar op een rennen. Rook dringt haar mond en neus binnen en ze begint heftig te hoesten. Terwijl ze voortsnel, knijpt ze hard in de huid van haar arm.

‘Au!’ De jammerkreet die aan haar keel ontsnapt komt niet voort uit de pijn die ze voelt, maar uit pure paniek. *Dit is geen droom!*

Door de rookontwikkeling ziet Lola maar amper waar ze loopt. Eindelijk bereikt ze dan toch de deur. Ze rukt aan de klink, maar de deur laat zich niet openen. Als ze achterom kijkt, ziet ze de vlammenzee op zich afkomen. Verslagen laat ze zich op de grond vallen en wacht tot de dood haar komt halen.

Badend in het zweet schiet ze wakker. Ze ligt half weggezakt op de bank. De televisie staat nog aan. *Dus toch een droom!* De klok aan de wand geeft aan dat ze zo direct moet gaan douchen, wil ze op tijd op haar werk verschijnen. Opluchting maakt zich meester van haar. Ze heeft hem verslagen! Het was een briljant idee van haar om dat mes in haar vestzak te stoppen voor ze gisteravond laat televisie ging kijken. Dat heeft haar gered. Of hij nou de duivel was of een vampier weet ze niet, maar haar gok dat ze zijn hart moest doorboren, bleek een juiste. Want ook al is haar droom niet fijn geëindigd, ze heeft hem uitgeschakeld.

Opeens moet ze om zichzelf lachen. ‘Waar ben je nou mee bezig, je lijkt wel gek,’ zegt ze hardop tegen zichzelf. ‘Niets van dit alles is echt gebeurd. Hoezo, de duivel verslagen? Je vergeet dat je dit zelf allemaal hebt verzonnen.’

Hoofdschuddend haalt ze het mes uit haar vestzak en legt het terug in de keukenla. Daarna schiet ze onder de douche en trekt iets langer dan normaal uit om alle vermoeienissen van zich af te laten spoelen. Illusie of niet, toch voelt het alsof ze vijf kilo lichter weegt, als ze kort daarna naar haar werk vertrekt.

Drie uur later verschijnt Jurgen in de deuropening van haar kantoor. ‘Lola, ik heb nog eens nagedacht over ons gesprek van gisteren en ik realiseer me dat ik de laatste tijd wel heel veel van je gevraagd heb. Daarom heb ik versterking voor je geregeld.’ Jurgen knikt naar iemand die buiten Lola’s gezichtsveld staat. Hij doet een stap opzij om de ander ruimte te geven om Lola’s kamer binnen te gaan. Voor Lola kan bijkomen van haar verbazing om

zoveel invoelingsvermogen van de kant van haar baas, krijgt ze de volgende verrassing te verwerken.

Haar hart mist een slag als ze de man herkent. *Dit kan niet! Ik droom vast weer.* Ze weerstaat de impuls om in haar arm te knijpen, bang dat Jurgen haar op staande voet ontslaat wegens ontoerekeningsvatbaarheid. Toevallig heeft ze net haar spiegelkje gebruikt en dat ligt nog op haar bureau. Jachtig werpt ze er een blik in. Grote ogen omlijst door een lijkwit gezicht staren terug. *Jezus, ik droom dus niet!*

‘Dit is Damian, een talentvolle freelance graphic designer die ik een paar dagen geleden heb ontmoet,’ zegt Jurgen met een zelfgenoegzaam lachje. ‘Hij heeft een indrukwekkend CV en is bereid om een paar dagen bij te springen.’

Damian alias Batman grijnst haar toe en wipt ter begroeting de klep van de hippe pet die hij draagt op en neer.

Als Lola niets uit weet te brengen, maakt Jurgen een geïrriteerd gebaar en draait zich om. ‘Jullie redden het vast wel zonder mij, Damian is capabel genoeg,’ sneert hij voor hij de deur achter zich dichtgooit.

‘Dag Lola,’ zegt Damian als ze alleen zijn. Zijn stem klinkt exact hetzelfde als in haar droom.

Lola krijgt het warm en koud tegelijk. De adrenaline pompt haar bloed in een ijlt tempo door haar aderen.

‘Wa... Hoe... ,’ stamelt Lola nog altijd perplex. Ze krimpt ineen als hij een stap in haar richting zet. Haar hartslag schiet opnieuw omhoog als de deur plotseling opengaat. Het nieuwe meisje dat Sanne verafschuwt en van wie Lola zich de naam niet meer herinnert, stapt haar kamer binnen.

‘En daar hebben we Lucy al, mooie timing.’

Compleet in verwarring is Lola er getuige van hoe Damian het nieuwe meisje begroet als een oude bekende. En vervolgens hoe Lucy de deur sluit en de sleutel, die tot dan toe slechts als rekwisiet had gediend, omdraait. De zwierigheid waarmee Lucy dat klusje klaart, doet haar aan iemand denken... Op datzelfde moment komt er haarscherp een beeld door: het is de vlinderdame! Haar ogen flitsen naar Damian die demonstratief zijn pet afzet. Ze valt bijna flauw als ze de twee uitstulpingen tussen zijn dikke haren gewaarwordt.

‘Genoeg gespeeld, het is tijd,’ gromt Damian en schiet op haar af.

Haar kreet blijft steken in haar keel als een hevige pijnscheut in haar borst haar stembanden stillegt. Voor ze het bewustzijn verliest, ziet ze nog net de vlammenzee die haar op dreigt te slokken. ‘Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet,’ hoort ze nog vaag. En daarna wordt alles zwart...
